

2013. április 1. – Húsvéthétfő

Pál második levele a korintusiakhoz 9,15: Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!

Minden Isten ajándéka az életünkben, s mindenért hálával tartozunk mennyei Atyánknak. Életünkért, szeretteinkért, a mindennapi kenyerünkért, a gondviselésért, megannyi nehéz helyzetben megtapasztalt isteni segítségért hálát adhatunk. Itt mégsem ezekről van szó, hanem ebben a fejezetben arról beszél Pál, hogy a korintusiak készen voltak arra, hogy nehéz helyzetben élő testvéreinken segítsenek. Adományt gyűjtöttek, ezzel gyakorlatban élték meg hitüket, a segítséget elfogadók pedig imádkoztak az adományozókért. A fejezet pedig azzal zárul, hogy legyen hála Isten ajándékáért. Mert túl az emberek anyagi segítségén, ott van Isten gondviselése, Aki indította őket a testvéri szeretetre. Isten ajándéka végső soron az, amit kaptak, de még nagyobb ajándék, hogy testvéreket is nyertek, és megtapasztalhatták az ÚR munkálkodását. Ugyanaz a lelkiület sugárzik ebből az igéből, amivel Dávid imádságában találkozunk, aki Istennek ad hálát azért, hogy a nép adományozott a templom felépítésére. Isten gyermekei meglátják mindig azt, hogy az ÚR munkálkodik érdekükben, igaz, hogy ezért embereket használ, akikért ugyancsak imádkoznak, de a végső dicsőítés Istent illeti. Köszönjük meg Neki, hogy emberek által, körülményeik alakulásában, mindennek irányításával Istenünk mindig érdekünkben cselekszik, s mindaz, amit tesz, javunkra van. Hála legyen mindenért Istennek.

2013. április 2. – kedd

Pál levele a filippiekhez 4,13: Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.

Nagyon rég, mikor még nagyobb volt a buzgóság, mint az ismeret, úgy hittem, ez az ige azt jelenti, hogy mivel hiszek Istenben, Krisztusban élek, ezért bármit megtehetek, nincs lehetetlen Istennek, tehát nekem sem, csak hittel kell kérnem, s Istenem velem lesz, akármire képes vagyok segítségével. Ma valamivel több az ismeret, van piciny tapasztalat is a keskeny ösvényen, és sajnos, a buzgóság is sokkal kisebb, ma másként él bennem az ige. Nem az ige változott meg, hanem az, ahogyan munkálkodik életemben. Nem gondolom többé, hogy bármire képes vagyok, mert Isten segítségemre lesz, hanem azt vallom, ezen ige alapján, hogy nem érhet engem olyan az életben, amiben mennyei Atyám kegyelme ne lehetne erővé, kitartássá bennem. Nem én akarok többé, s bízom a mennyei segítségben, hanem naponta tanulgatom az engedelmességet, Isten akaratára igent mondani, azzal a bizonyossággal, hogy ezen az úton Ő erősít meg engem, az Ő erejével tudok győzedelmes lenni.

2013. április 3. – szerda

A zsoltárok könyve 13,6: Éneklek az ÚRnak, mert jót tett velem.

Kevés olyan embert ismerek, aki ne szeretné a zenét. Nyilván, sok féle zene van, és minden irányzatnak, műfajnak vannak kedvelői, s vannak, akik magas színvonalon tudnak zenélni, énekelni, úgy, hogy örvendeztetik a hallgatókat. A nagy művészek sokszor azt nyilatkozzák, hogy számukra az éneklés, a zene nem más, mint életforma, kifejezésforma, amit szívesen tesznek, mert szívükből származik. Nem mindenkinek, sőt, nem sok embernek adatott, hogy mindezt magas szinten tudja művelni. Van, akinek nincs zenei hallása, sem hangja, és még hangszeren sem tud játszani, ezek közé tartozom magam is. Senkinek nem lenne kellemes, ha énekelni kezdenék, mert nem tudom a dallamot pontosan követni, sok hamis hangot kellene

eltűrjön egy esetleges hallgató. Amikor közösségben énekelünk, akkor igyekszem halkabb lenni másoknál, ha lehet, hozzájuk alkalmazkodni, és ha ez sikerül, mondhatom, örömmel énekelek. Nem ritka az sem, amikor egyedül vagyok itthon, vagy autóval utazom, olyankor gyakran énekelek. Régen mondta valaki, nem is emlékszem kicsoda, mikor mondta, de azt nagyon megjegyeztem, hogy mit mondott: az én énekemet az angyalok kiigazítják, s Isten színe elé tökéletes dicséretként jut el. Amikor ezt hallottam, még nem ismertem a mai technika lehetőségeit, amikor számítógéppel bármely hangot ki tudnak igazítani, sőt, meg tudnak változtatni. Hiszem viszont azt, hogy az angyalok számítógép nélkül is alkalmassá teszik az énekem Isten dicséretére. Azért cselekszik ezt, mert szívből énekelek az ÚRnak, naponta tapasztalom nagy kegyelmét, s a sok jót, amit velem is cselekszik az én Istenem. Ezért nem szűnök meg énekelni az én felséges Istenemnek.

2013. április 4. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 12,4: Adjátok tudtára a népeknek nagy tetteit! Emlékeztessétek őket, hogy neve magasztos!

Gondban vagyunk, ha a mai ige alkalmazására gondolunk, ha tervezzük, hogy engedelmeskedjünk a felszólításnak, sok kérdéssel találjuk szembe magunkat. Két és félezer évvel ezelőtt apák mondták el fiaiknak, népek hirdették szomszédos népeknek Isten tetteit, azt, hogy miként szabadította ki az ÚR az Ő népét a fogságból, hogyan vezette és gondoskodott róluk a pusztában, majd századokon keresztül hányszor cselekedett csodálatos módon az övéinek érdekében. Ma azonban más a világ. Ha az utca túlsó oldalán történik valami, hamarabb kiér a tévé, mint ahogyan kabátot és cipőt vehetnénk, hogy átmenjünk megnézni, mivel is segíthetünk. Pillanatok alatt értesülünk a világhálón arról is, ami a föld túlsó oldalán történik. Akkor mit és hogyan tehetek, hogy az igének engedelmeskedjem? Bizonyára sokat, két egyszerű lehetőséget említsünk csak ezek közül. Az egyik az, hogy valóban a híradás mai sebessége szinte már nem is fokozható, de annak hitelességét, és az ÚR szempontja szerinti bemutatását, értelmezését csak Isten gyermekei segíthetik. Ha alkalmunk van bármit tovább mondani, akár ország-világ előtt, akár kis közösségben, tegyük azt úgy, hogy az ÚR szerinti legyen. S főként ne csak azt adjuk tovább, amit mások is megtesznek, hanem az ÚR nagy tettei legyenek fontosak és elsődlegesek. A másik lehetőségünk pedig az, ha az ÚR nagy tetteiről beszélünk, melyekről személyes tapasztalatunk is van, melyek saját életünkben, vagy környezetünkben történtek, s Isten szeretetéről, gondviseléséről, hatalmáról és irgalmáról szólnak. Ez hiteles bizonyágtétel lehet, mellyel emlékeztetünk mindenkit Isten magasztos Nevére.

2013. április 5. – péntek

János evangéliuma 17,3: Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Gyermekkoromban úgy hittem, s talán így tanítottak otthon is, vallásórán is, hogy jó kell legyek, mert akkor Isten szeret, segít, és a mennybe jutok. A mennyország pedig a felhők fölött van, ott van Isten, Jézus, a sok angyal, akik énekelnek, és nagyon jó ott lenni. Később megértettem, hogy a felhők fölött már járt az ember, talán egyes repülők is magasabbra emelkednek. Akkor viszont Isten még „feljebb” van, gondoltam én, vagy valahol, ahova nem tud elmenni az ember. Jött az újabb felfedezés, Isten Lélek. Tehát Őt nem a térben kell keresni, mert a tér és az idő a teremtés óta létező, és teremtett valóságok, Isten pedig ezek fölött van. A gyermekkori mennyország előnye nem csak az volt, hogy nagyon könnyen és egyszerűen lehetett elképzelni, hanem az is,

hogyan az egy hely volt. Noha az ismerete az embernek gyarapodik az évekkel, nem könnyebb elképzelni Isten Országát, mely elkülönül a földi élettől, hiszen ott nincs bűn, mégis itt van, közöttünk is, bennünk is, mindenütt, mindig, de láthatatlanul, mégis valóságosan. Jézus mintha még bonyolultabbá tenné az egészet, amikor azt mondja, hogy Isten országa, vagy az örök élet az, hogy Istent és Jézus Krisztust ismerjük. Márpedig mi Őt ismerjük, hiszen Neki engedelmessé igyekezünk, Rá figyelünk, Őt követjük, dicsőségére próbálunk élni. Akkor az örök élet már elkezdődött számunkra, de mi nem gyakran örvendünk ennek... Pedig érdemes erről elmélkedni. Ne a menny helyét keressem, ne azon töprengjek, hogy akkor hány dimenzió is van, s miként fedik ezek egymást, hanem engedjen, hogy ez a gondolat erősödjön bennem, az örök élet jellemzője, hogy ismerem Istent. Ha Őt, és Krisztust ismerem, akkor ez az ismeret meghatározza a földi életemet is, de az örökkévalóságot is. Jézus mondta: juhaim hallják szót, én ismerem őket, ők követnek engem. Legyen ez ma is így.

2013. április 6. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 43,13: Ezután is csak én leszek! Nincs, aki kezemből kiragadjon, ha én cselekszem, ki másíthatja meg?

Mi, akik Isten gyermekeinek valljuk magunkat, gyakran szoktuk mondani, hogy Isten kezében van az életünk. Ezáltal azt értjük, hogy biztonságban vagyunk, nem eshetünk el az élet harcaiban, mert egy erős kéz tart, egy erős Isten vigyáz ránk. Két helyzetben szoktuk leginkább emlegetni ezt az ígét, s egyben kellene még. Akkor beszélünk főleg Isten kezének biztonságáról, amikor templomban, hívő emberek közösségében vagyunk, és akkor, amikor valamilyen nehézséggel szembe nézve tapasztaltuk, hogy valóban egy erős kéz tartott minket, tartott meg és óvott meg az elbukástól. Amikor még ezt a gondolatot nem is annyira emlegetni, mint inkább komolyan venni, erre alapozni kellene, az, amikor ezek a harcok elkezdődnek. Amikor ostromol különféle kísértés, nehézség, probléma, akkor gyakran eszünkbe jut saját erőtlenségünk, emberi mértékkel és emberi lehetőségek számolásával erősödik bennünk a kilátástalanság okozta félelem. Akkor is tudjuk, hogy erős kéz tart minket, de egy kicsit mindig jelentkezik az is, hogy vajon most is megtart? Vajon nem az-e a terve, hogy mélyre engedjen? S azt gondoljuk, hogy ha az Ő kezében van az életünk, akkor nagyon nehéz dolgok nem érhetnek minket. Isten két dolgot mond. Azt nem mondja, hogy szenvedésben, veszteségben nem lesz részünk. Amit Ő mond, az, hogy csak az történhet, amit Ő akar, enged, mert az Ő akaratát senki nem írhatja fölül, nem másíthatja meg. A másik, amit mond az ÚR, az, hogy bármi érne is, kezében maradunk, életünk és üdvösségünk nem rendül meg. Harcok előtt állok? Itt van Isten, kezében életem, az Ő akarat fog történni, s a harcok után is kezében leszek.

2013. április 7. – vasárnap

Hóseás próféta könyve 2,22: Eljegyezlek magamnak a hit ajándékával, és megismered az URat.

Nem csak a külső dolgokkal történik meg időnként, hogy valami előttünk van, jól láthatóan, mégsem látjuk, nem vesszük észre, míg valaki meg nem mutatja, s akkor csodálkozunk, hogy is nem láttuk addig, hanem így van ez elég sok bibliai igazsággal is. Isten ígétét olvassuk, sok szakaszt eléggé ismerünk már belőle, mégis vannak olyan ígék, melyekről elég magabiztosan állítanánk, hogy azok nincsenek benne a Bibliában, nem is lehetnének, hiszen olyat nem mondhat Isten szava. Néha könyvekben olvasok olyat, amiről nem tudom elhinni, hogy bibliai íge, míg gyorsan utána nem nézek. Lehet, hogy nem vagyok egészen egyedül, ha azt mondom, hogy sokáig úgy gondoltam, hogy személyes komoly felelősségem az, hogy higgyek Istenben.

Miután azt megértettem, hogy nem tetteimért fogad el Isten, nem én kell megfeleljek sok mindennek, ahhoz, hogy Ő szeressen és gyermeke legyek, hanem Ő előbb szeretett, kiválasztott és az Ő akarata az, hogy gyermeke legyek, ezt megértve tehát arra következtettem, hogy akkor hitem kell legyen. S ezt a hitet a szívemben én magam kell felmutassam, valahogy meg kell győzzem önmagam, hogy ne kételkedjem Istenben, hanem Őt megismerjem, és bizalommal legyek Iránta. Jött az újabb lépés a megvilágosodásban: a hit nem az én érdemem, nem én hiszek a magam döntése alapján, hanem a hit is Isten ajándéka. Ilyen ige nem is lehet, gondoltam, s miután az elsőt kikerestem, utána többel is megajándékozott Isten, hogy megerősítse bennem ezt az igazságot: a hit ajándék Istentől, ahogyan a mai szakasz mondja, ezzel az ajándékkal jegyzett el az ÚR magának minket. Segítsen Ő, hogy ezzel a hittel akarata szerint élve Őt egyre jobban megismerjük, Neki őszintén és jó szívvel engedelmeskedjünk.

2013. április 8. – hétfő

Jób könyve 12,10: Az ő kezében van minden élőnek a léte és a minden emberi testnek adott lélek.

Isten kezében van mindenkinek az élete, ezt mondja Jób, ezt mi is így hisszük. Ő alkotott minket és Ő dönt arról is, hogy meddig van itt küldetésünk és mikor kell itt hagynunk ezt a földi életet. Jób vallomása mégis más, mint az enyém, mert ő minden gyermekének eltemetése után, testi rettenetes fájdalmak alatt is kimondja ezeket a szavakat. Ezért az ő vallomása hiteles, kipróbált, igaz. Ez a mondat két irányban is igazságot hirdet. Igaz, hogy Isten kezében van életünk, mindaddig, amíg e világban vagyunk, Ő tart meg minket, s akarata ellen bármilyen erő, hatalom, akarat próbálna életünkre törni, nem járhat sikerrel, mert az erős Isten vigyáz ránk. De abban az értelemben is igaz az ige, hogy az ÚR Isten dönti el, mikor legyen vége ennek az itteni életnek, s amikor Ő így dönt, akkor ezt hívó szívvel elfogadom. Koporsó előtt is, akkor is, mikor értetlenül állunk egy gyermek, fiatal eltávozásá előtt, vagy ha erőszak, bűn, emberi nemtörődömség, tévedés vagy mulasztás miatt távozik valaki innen, akkor is Isten akarata szerint történik ez, s akkor is vallja Jób, vele mi is, az ÚR vette el, áldott legyen az Ő Neve, mert az Ő kezében van mindenkinek a lelke. Most, húsvét után azt is hozzá kell tennünk, hogy amikor a földi élet megszűnik, akkor is Isten kezében maradunk, átmegyünk az evilági életből az örök életbe, ahol Istennel és a mi URunk Jézus Krisztussal leszünk mindenkor.

2013. április 9. – kedd

Pál levele a kolosséiakhoz 2,7: Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.

Azt írja Pál, hogy legyen egyre bőségesebb hálaadásunk. Persze, azzal kell kezdeni, hogy legyen egyáltalán hálaadás. Panasz és kérés jellemző a mai korra és a mai emberre, még Isten gyermekei között is keresni kell azokat, akiknek imaéletében állandó a hálaadás. Ahol viszont megvan, ott bővíteni szükség. Saját imaéletem felől gondolkodva azt mondhatom, hogy bizony erre is igaz, hogy állandó erősítésre szorul. Ha nem hallgatok, és nem olvasok igehirdetést, imádságot, saját imaéletem egyre felületesebbé és erőtlenebbé lesz. Egy idő után rövidülnek imáim, tartalmuk egyre szegényesebb. Ebben is igaz, hogy egymás hite által épülünk, hiszen ha másokkal közösségben imádkozunk, vagy imádságot hallgatunk, olvasunk, szívünkben megfogalmazódik az igen és az ámen nagyon sok mindenre, amit másoktól hallunk. Ha pedig Isten Lelkének vezetésével arról is el tudunk gondolkodni, hogy mennyi mindent kapunk naponta Istentől, sőt, Nélküle, akarata és áldása nélkül még meg sem tudnánk mozdulni, akkor elkezd lassan bővülni a hálaadás listája. Elég magunkra, magunk köré nézni, s mindenért hálát

lehet adni. Azt is írja az apostol, egy másik levelében, hogy mindenért hálát adjatok. Hitvallásunk az isteni gondviselésről mondja, hogy abban benne van az eső és aszály, az egészség és a betegség, a gazdagság és a szegénység. Ha mindezekben Isten gondviselése érkezik hozzánk, akkor már van mivel bővíteni hálaadásunkat.

2013. április 10. – szerda

A zsidókhöz írt levél 13,9: Különféle idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezettetni. Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek.

A szív az maga az ember, hiszen a szív a bibliai idők gondolkodása szerint az értelem, érzelem és akarat központja. Ma tudjuk, hogy nem szó szerint kell érteni, de azért ma is használjuk az olyan kifejezéseket, hogy valakinek fáj a szíve valamiért, azaz megszorodik, vagy szívében eltervezte, azaz gondolataival valamit kitervelt. A szív tehát maga az ember, és az ember nem ételekkel erősödik, mondja az ige, hanem kegyelemmel. Egyértelmű, hogy nem csak kenyérral él az ember, ha valaki csak a test szükségét elégíti ki, de lelkére nem figyel, az lelkileg halottá válik, és Jézus arról is tanít, hogy amit keresni kell, amire törekedni szükség az Isten országa, és igazsága, mert aki ezeket keresi, annak Isten kirendeli ráadásaként a mindennapi kenyeret is. Itt azonban ennél többről van szó. Ahhoz, hogy erősödjön a szív, mondjuk így, ahhoz, hogy növekedjünk hitben, szembe tudjunk nézni a lelki akadályokkal, megküzdjük a mindennapok harcait, kegyelemre van szükségünk, és nem szertartásokra, szabályok betartására. Nem ételek erősítnek, úgy sem, hogy étel-áldozatokat mutat be valaki, és úgy sem, hogy ételekben válogatva, azokkal szabályok szerint élve próbál erősebbé lenni. A böjtnek sem az a lényege, hogy ne egyél, mit ne egyél, mikor ne egyél, hanem a böjtnek célja van, mégpedig a lelki életre néző célja. Az ételek üdvösség, lelki növekedés szempontjából semmit sem használnak, noha a mindennapi kenyérré szükségünk van, és egészségünk szempontjából nem mindegy, hogy mit, mennyit, hogyan fogyasztunk. Vigyázzunk hát azokra, akik ilyeneket tanítanak, akik lelki növekedést és áldást ezek által ígérnek. Mi Isten kegyelmét hirdetjük, naponta kérjük, azzal erősödünk szüntelen. Az Ő kegyelme tegyen erős szívű keresztyénekké.

2013. április 11. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 38,14: Uram, szenvedek, segíts rajtam!

URam. Van Isten, Aki hatalmas, Aki Fia által nekem Atyám lett. Noha Ő mindennek teremtője, szent, igaz és hatalmas, mégis lehetővé tette, hogy megszólítsam. Sőt, erre többször is felszólította követőit, hogy mindig forduljanak Hozzá. Biztonságot jelent a mindennapjaimban, hogy tudhatom, van kihez forduljak. Most is Őt szólítom: URam.

Szenvedek. Nincs emberi élet szenvedés nélkül, mégis, nekem a saját szenvedésem fáj nagyon, ez foglalkoztat, ettől szeretnék szabadulni. Nem tudom hogyan, de tudom, kihez fordulhatok. Elmondom Neki, őszintén kitárom előtte mindazt, ami szívemben van, ami életemben történik. Vele megosztom azt is, ami bánt, nincs Előtte titkom. Benne teljesen megbízhatok, s annyira sokat jelent, hogy minden félelem, fenntartás nélkül a szó legjobb értelmében URam előtt „elengedhetem magam”, nem kell diplomatikusan fogalmazzak, nem tartok attól, hogy félreért. Elmondom hát Neki: szenvedek.

Segíts! Olyan világban élünk, ahol sok a szenvedés, nehézség, sokan kérnek segítséget. Kevesen kapnak segítséget az emberektől. Elég sok embernek a maga baja, mások megfásultak, s nem

törődnek, ismét mások segítenének, de nincs rá módjuk, erejük, eszközük. Olyan is van, hogy kétszer is meggondolom, mielőtt valakitől segítséget kérnék, mert kiszolgáltatott leszek kérésemmel, s még az is lehet, hogy nem kapok segítséget, sőt, néha csak megvetést. URamtól viszont nem ezekkel a fenntartásokkal kérem a segítséget, hanem gyermeki bizalommal. Azt nem tudom sokszor, hogy pontosan mi is lenne a legjobb segítség, ezt Rá bízom. Neki elmondtam, szenvedek, segítségét kértem, hiszem, hogy Ő ezután a legjobbat fogja adni nekem. S mindez nem csak a bibliai korban volt lehetséges, hanem ma is ugyanígy érvényes, minden szavában: URam, szenvedek, segíts!

2013. április 12. – péntek

Márk evangéliuma 16,15: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

Evangélium magyarul örömmüzenetet jelent, ezt kell hirdetni nem csak minden népnek, minden embernek, hanem minden teremtménynek is. A megváltást az egész teremtett világ sóvárogva várja, az ige szerint, mert a bűn miatt az egész teremtettség hiábavalóság alatt van, és szenved. Egyszerű kérdésem az, hogy miként hirdessük az evangéliumot azoknak, akik nem ruháztattak fel emberi értelemmel? Közismert szent Ferenc példája, aki a madaraknak is prédikált, vajon az ő példáját követve tehetünk eleget ennek a jézusi parancsnak? Vagy elég, ha megváltozik magatartásunk a természet és az állatvilág iránt, azzal már örömet hirdetünk? Nem igazán tudom, hogyan hirdethetném az evangéliumot a nem-embereknek, s erről bizony eddig nem is gondolkodtam. Nem tudom, miként értethetném meg magam azokkal, akiknek nem ismerem a kommunikációs csatornáit, illetve a felfogó képességüket és módjukat. Az viszont világos számomra, hogy Isten nem kér tőlem lehetetlent, olyat nem parancsol nekem, amit segítségével ne teljesíthetnék. Ezért abban vagyok bizonyos, hogy az evangélium ma is igaz, érvényes, a megváltás megtörtént, Isten mindent újjá tevő hatalma cselekedni fog. És abban sem kételkedem, hogy az ÚR gondoskodik arról, hogy azt, amit Ő rám bíz, én megértsem és a módját is megismerteti velem, ahogyan akarátát véghezvihetem. Ahogyan a próféták nem ritkán hirdetek olyat, amit még nem igazán érthettek, de Isten Lelke mondatta velük, engem is használhat a Lélek, hogy adott esetben még úgy is, hogy nem tudok róla, de Istennek engedelmeskedve mégis a teremtettségnek hirdetem az evangéliumot. Legyen az Ő akarata.

2013. április 13. – szombat

Pál első levele a korintusiakhoz 13,6: Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.

Első olvasásra, hallásra egyértelmű, mindenki elfogadja, sőt, magunkról legtöbben el is mondjuk, vagy gondoljuk, hogy legalább ennek azért megfelelünk, mert mi sem tűrjük, nem kedveljük a hamisságot, hanem mindig az igazságra törekszünk és annak örvendünk, ha az érvényesül. Ezek alapján akár azt is mondhatjuk, hogy szeretet lakozik bennünk, hiszen az apostol a szeretetről írja ezt a fejezetet, és ezt a fenti megállapítást. Legtöbbször azonban, s talán most is megváltozik a véleményünk, és a magabiztos kijelentés legalább megfontolás tárgya lesz, ha kis időt szánnunk rá és megpróbáljuk átgondolni azt, amit könnyen kijelentettünk, esetleg példákkal igyekszünk igazolni saját életünkben állításainkat. A legszélsőségesebb példával kezdhetjük, azzal, amikor jól megrendezett filmben a hamisságot elkövetőnek drukkolunk, mert a gonosz rendszerrel, vagy a jogtalanul meggazdagodottakkal harcol, s innen indulva menjünk a valós, mindennapi helyzetek felé. Vajon akkor, amikor valaki, akit szeretünk, rokonunk, barátunk valamilyen konfliktusba kerül, kérdés-e számunkra az, hogy hol az igazság és hol a hamisság, vagy fontosabb a vérségi kötelék, a szimpátia, bármilyen

más? S ne feledjünk azon is elgondolkozni, hogy az igazágnak tudunk-e önfeledten örülni, s nem is csak az igazság diadalának, hanem az igazsággal együtt örvendezni szoktunk-e? Az apostol elmondja, mi az igazi szeretet jellemzője. Önvizsgálatunk alapján következtetéseket vonnunk le, mennyire van meg bennünk ez a szeretet. És bizonyára mindnyájan eljutunk oda is, hogy az igazi szeretetet akarjuk, kérjük Istentől, azt, ami a hamisságnak nem örül, de az igazságnak és az igazsággal együtt örvend. URam, segélj, és adj szeretetet.

2013. április 14. – vasárnap

A zsoltárok könyve 119,37: Fordítsd el tekintetemet, hogy ne nézzek hiábavalóságra.

Miért kérünk segítséget valakitől? Azért, mert valamit nem tudunk megtenni magunk. Ha egy szék alatt kell megkeressem az elgurult érmét, nem kell segítség, de ha súlyos szekrény alatt is megnézném, akkor valakit segítségül hívok. A zsoltáros már tudja azt, amit sokan ma még nem, hogy még tekintetem irányításában is segítségre szorulok. Nagyon sok vereséget szenvednek keresztyének azért, mert azt gondolják, hogy egyedül is meg tudnak küzdeni kísértésekkel. Mindössze akarni kell, esetleg nagyon komolyan elszánni magunkat valamire, s akkor nem létezik, hogy ne sikerüljön. Gondolom, ezt mindenki megtapasztalta már, sajnos nem is ritkán, hogy nem sikerül az, amiről úgy hittük, hogy könnyen megtehető, kis akarat elég hozzá. Hadd ne mondjunk most példát, mindenki számosat sorolhat saját életéből, maradjunk az igénél, a tekintetünk irányításában is kudarcot vallunk segítség nélkül. És mennyi hiábavalóság van, ami tekintetünket akarja. Néha hozzánk még eljönnek kisbuszokkal olyan kereskedők, akik szeretnék eladni a szőnyeget, edényt, bármi mást. Sokszor kérdezik, nem akarok-e vásárolni, s ha elutasítom, arra kérnek egyesek, hogy ha nem is veszek, csak nézzem meg, milyen jó minőségű árut kínálnak annyira olcsó áron. Lehet valaki annyira naiv, hogy azt gondolja, tényleg lemondott a kereskedő arról, hogy megveszem a portékát, s csak be akarja mutatni azt? Nem, ő nem mond le, csak újabb fortélyal akar meggyőzni, hogy vegyem meg azt, ami nem is kell nekem. Neki az nem számít, hogy kell-e nekem, hogy esetleg egyéb fontos célra szánt összeget adok neki, ő csak nyerni akar. Ilyen a világ, és az, aki a világ sok ajánlatára akarja irányítani figyelmünket. Csak nézd meg, azzal még nem vétkezel, hazudik az ellenség. Én azonban a zsoltárból tanulok, a zsoltáros példáját követem, és segítségül hívom ebben is Istenem, hogy Ő elfordítsa tekintetemet a hiábavalóságokról, és odafordítsa Önmaga felé.

2013. április 15. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 14,8: Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Nagyon szép hitvallás ez az ige, Pál a keresztyének nevében mondja, hogy mi Istennek élünk a földi életben, az ÚR akaratát tesszük, az Ő dicsőségét keressük, mikor pedig meghalunk, akkor is Hozzá tartozunk, és halálunk után is Vele leszünk, sőt, a Vele való közösségünk kiteljesedik, tökéletes lesz. Szoktuk ezt az igét idézni akkor is, amikor nehézségekkel nézünk szembe, súlyos betegség esetén, kicsit beletörődve mondjuk, hogy ha még élünk, az ÚR ajándéka, s Neki élünk, ha meghalunk, akkor is legyen meg az Ő akarata, s mi akkor is Vele leszünk. Az igét többször elolvasva azonban nem fedezem fel ezt a beletörődést Pál szavaiban, nem ez a hangsúlyja ennek a mondatnak, hogy mi élni akarunk még a földön, de akármi lesz is, meg is halhatunk, akkor is velünk lesz Isten. Nem az emberen, Pál apostolon, vagy rajtunk van az ige fókusza, hanem sokkal inkább Istenen. Az, hogy élünk, avagy meghalunk az csak a fő üzenet magyarázata, nem maga az üzenete. Amit mond az ige, az, hogy mi az Úrnak élünk, neki szenteljük magunkat, Őt szolgáljuk, az Ő dicsőítése a fő célunk. S ebben mellékes kérdés az, hogy Isten dicsőségét

mivel szolgáljuk, legyen az a mi életünk, legyen halálunk. Az apostol bizonyára komolyan gondolta azt, amikor írja, hogy még az életem sem fontos nékem, csak hogy Isten célja előre haladjon. Az élete érték, ajándék, de Isten céljához képest említésre sem méltó apróság, s értsük most ezt helyesen. Ne magunk körül forogjon gondolkodásunk, ne a saját életünk nehézségeiben való sajnálkozás hangján mondjuk, hogy még ha meg is fogunk halni, akkor sem hagy el Isten, hanem lássuk meg célunkat, hogy élet vagy halál által Istent dicsőítsük. S lássuk meg a nagy ajándékot is, mi az Úréi vagyunk, az Ő kezében van az örök életünk, melyet nem veszítünk el, még a földi halál által sem. Ma is élj az ÚRnak.

2013. április 16. – kedd

Zakariás próféta könyve 4,6: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek URa.

Az ÚR Lelke hatalmasabb és eredményesebb, mint a földi hatalmak. Sokszor tapasztalhatta ezt az ószövetségi nép. Isten megszabadította őket akkor, amikor az erős egyiptomi hadsereg üldözte a védtelen népet. Gedeon vezetésével háromszáz fegyver nélküli ember legyőzött sokszoros túlerőt. Sok más példa is van a Szentírásban arról, hogy az ÚR hogyan munkálkodik Lelke által, hogyan valósítja meg akaratát minden körülmény között. Istenfélő emberektől is hallani néha, hogy az Ószövetségben mennyi erőszak található, nem szívesen olvassák emiatt a Biblia első felét. Ma más világban élünk, mondják, nincsenek háborúk, nem az erőszak határozza meg életünket, hanem békés eszközökkel törekszünk eredményeket elérni. Hogy így van-e ez, most a legkisebb szinten gondolkodjunk csak, a gyülekezeti közösségben. Vagy még ezen is belül, a presbiterek, vagy gyülekezeti vezetők szintjén. Itt azt tapasztalom, hogy kicsit sarkítva és egyszerűsítve két féle tanácskozásunk van. Van, amikor nehezebb témáról beszélünk, s az indulatok feltörnek, s néha bizony annak akaratát fogadják el, aki hangosabb, erőszakosabb, másokat szóhoz sem enged, vagy valamilyen hatalma van, s ezzel élve éri el célját. De olyan is van, Istennek hála, amikor imádságos lelkülettel, csendben, békességben, Istentől kérve a bölcsességet keressük a legjobb utat. Azt is megtapasztaljuk, hogy mikor van áldás, valódi eredmény. Sajnos, nem csak tárgyalásokon, hanem a mindennapi életben is van még sok erőszak, hatalommal való visszaélés. Isten gyermekeiként azonban tudhatjuk, hogy mennyi Atyánk Lelkének munkája mindezeknél hatalmasabb, s az Ő akaratát lesz meg.

2013. április 17. – szerda

A zsoltárok könyve 138,3: Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.

Nagy szükségünk van arra, hogy Isten lelkünkben erősítsen. Már van annyi tapasztalatunk a keresztyén életben, hogy tudjuk, Isten gyermekei sem mindig erősek, hanem bizony néha megfáradnak, máskor reménységük vész el, és erőtlennek érzik, érezzük magunkat. S amikor lelkileg nincs erőnk, akkor semmi nem jó, semmire nincs kedvünk, még olyan feladatokat sem végzünk el, melyeket máskor könnyedén és jókedvűen megtettünk. Bármilyen lehet az oka az erőtlenységnek, saját bűneink, a körülmények alakulása, valamilyen veszteség, amit nem tudunk feldolgozni. Nem vagyunk erre büszkék, de sajnos előfordul, hogy tehetetlennek érezzük magunkat, kedvtelenek vagyunk, és nem akarunk semmit cselekedni, nincs lelki erőnk bármihez is kezdeni. A zsoltáros az ilyen élethelyzetben Istenhez kiált. Erre a kiáltására Isten háromféleképpen is válaszol. Első sorban bizonyosságot ad szívében afelől, hogy meghallgatta őt, aztán bátorítja, s nem utolsó sorban erőt ad lelkében. Lelki erőtlenységben néha arra sincs „kedvem”, talán nem látom értelmét, hogy Istenhez kiáltsak. Gyarló módon úgy gondolom,

hogy értelmetlen a segítségkérés, nincs reménység, kilátás, nem történhet semmi jó. Pedig épp ilyenkor kell leginkább leküzdjem saját előítéletem, emberi bölcsességem, s adjak igazat Istennek, igéjének, kiáltsak Hozzá bizalommal. Adja meg mennyei Atyánk mindnyájunknak ezt a tapasztalatot, ha bármilyen lelki mélységből Hozzá kiáltva legyünk bizonyosak, hogy Ő meghallgat, bátorít, lelkünket megerősíti.

2013. április 18. – csütörtök

Jeremiás siralmi 3,57: Közeledtél, mikor kiáltottam hozzád, így szóltál: Ne félj!

Isten sokszor szólítja gyermekeit ezzel a bátorítással, ne félj. Miután Mózes meghalt, és Józsué kapott elhívást a nép vezetésére, Isten őt is többszörösen így bátorítja, s megígéri, hogy vele lesz. Itt Jeremiás siralmainak könyvében a szó egy tettel, gesztussal is kiegészül, a próféta nem fizikai valóságban, de mégis valóságosan megtapasztalja, hogy kiáltására Isten azzal is válaszol, hogy közeledik hozzá. Ha szabad egy nagyon sántító példát mondani, jó az, ha valakinek elmondhatom bizalmasan panaszom, félelmem, és ő egy telefonbeszélgetés alatt bátorít, biztosít arról, hogy együtt érez velem, mellettem, ügyem mellett áll, de azért mégis más az, ha nem telefonon beszéljük meg, hanem egy találkozás alkalmával mindezeket. Nem Isten van néha közelebb, máskor távolabb tőlünk, hanem mi érzékeljük néha így az Ő jelenlétét. Ő mindig itt van, de néha mintha nem látna, nem lenne velünk, úgy élünk, cselekszünk, és időnként úgy is imádkozunk, bizalom és teljes hit nélkül, mintha lenne bennünk egy kis kételkedés, lehet, hogy hallja, lehet, hogy meghallgat, de nincs szilárd meggyőződésünk efelől. Áldott legyen szent Neve, hogy mégis szólít minket, újra foglalkozik velünk, és felhívja ebben a mai igében is a figyelmünket arra, hogy Ő közeledik, azaz az Isten jelenlétét mi egyre valóságosabban megtapasztalhatjuk, egyre inkább bizonyosak leszünk arról, hogy itt van, velünk van, szabadítása, segítsége nem késik. Adja meg ma is ezt a tapasztalatot Istenünk, legyünk bizonyosak, Ő közeledik, közel van, jelen van életünkben.

2013. április 19. – péntek

Mózes harmadik könyve 19,14: A süketet ne ócsárolj, a vak elé gáncsot ne vess! Félj Istenedtől! Én vagyok az ÚR!

Önmagunkról általában jó véleményünk van, alapvetően jó embernek tartja magát legtöbb ember. Még a tudósok is azt mondják, hogy azért vagyunk rosszak és teszünk rosszat, mert ezt tanultuk, láttuk, kaptuk másoktól, az ártatlannak születő ember környezetétől, másoktól tanulja el a viselkedést, azok alakítják értékrendjét, melyek alapján cselekszik majd. A Biblia nem ezt tanítja, hanem arról beszél, hogy mi emberek mindnyájan bűnben fogantatunk és születünk, azaz már a világra jöttünk óta van bennünk gonosz. Ez a rosszaság felfedezhető abban is, ahogyan viselkedünk azokkal, akik kiszolgáltatottak, akik bármely téren alacsonyabban vannak, mint mi. Süketet, vagy mai szóhasználattal siketet szidni lehet, gondolják főleg suhancok, mert úgysem hallja, tehát nem bántjuk meg. De akkor miért is szidalmazni? Csak úgy, mert lehet. Nincs rá ok, de van rá lehetőség, akkor megteszi sok ember a rosszat. Sőt, a szavakon túl is megy néha, s már tetteivel is bántalmaz, szenvedést okoz, például ha vakot lát, elgáncsolhatja, mert a szenvedő szeme világának hiányában nem tudja megmondani, ki bántotta őt. Miért? Mert jó móka, gondolják a meggondolatlanok. Nagypénteken a katonák arra kaptak parancsot, hogy Megváltónkat megkorbácsolják. Ők ezt megpótolták azzal, hogy töviskoronát tette fejére, levetették ruháit, meggyalázták, csúfolták, gúnyt űztek belőle. Miért? Hiszen nem is ismerték, semmi okuk nem volt rá. De tették, mert tehették. Elgondolkoztató, hogy mi erdélyi reformátusok minden vasárnap elmondjuk Kálvin imáját az istentiszteleten, abban azt is, hogy

hajlandók vagyunk minden gonoszra. URam, vizsgálj meg szívemet, s emlékeztess szüntelen arra, hogy ne szívem tisztátalan, bűnös indulatai vezéreljék beszédem és cselekedeteim, hanem mindig előttem legyen igéd: Te vagy az ÚR, Téged féljelek.

2013. április 20. – szombat

Jób könyve 37,5: Nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk.

Gyermekként természetes volt mindnyájunknak mindaz, ami körülvesz. Ha éhesek voltunk, enni kaptunk szüleinktől, ha fáztunk, ők begyújtottak a kályhába, vagy bármilyen tüzelőbe, ha elszakadt a cipőnk, másikat vásároltak. Később megtanultuk, hogy ezek közül semmi nem csak úgy adott, hanem mindent meg kell vásárolni, vagy meg kell érte dolgozni, megfelelő helyről be kell szerezni. Aztán ismereteink egyre bővültek, s azt is megértettük, hogy még a napfény sem adottság, hanem azért van, mert a föld forog, és olyan helyzetbe kerül, hogy épp ránk is érkeznek a nap sugarai. Mindennek oka van, és eredete. Az ember pedig arra törekszik, hogy megismerje mindazt, ami körülvesz minket, s megmagyarázza, hogy még az alma is azért esik le a fáról, mert van gravitáció. Ismeretinknek azonban határa van, noha ezek bővülnek, azt is felfedezzük, hogy még inkább bővül a nem ismert dolgok sokasága. Már tudjuk, hogy a leves nem úgy lett a fazékba, amit ebédre kaptunk, hanem annak hosszú története van, a zöldségtermesztéstől a szakácsnő konyhai munkájáig. Sok mindennek kell történnie, hogy egy szelet kenyér az asztalunkra kerüljön, szántástól, vetés, aratáson keresztül a malomban való őrlés, a dagasztás és kenyérsütésig. Bizonyára életünkhöz, ezen a bolygón való lakásunkhoz is sok csoda történik minden pillanatban, amit nem ismerünk, felfogni sem lennénk még képesek, de ezeket Isten megcselekszi értünk. Úgy hiszem, hogy amikor az ÚR színe előtt leszünk, nagyon fogunk csodálkozni és csodálni majd azt a sok csodát, amiről nem tudtunk, vagy nem vettük észre, de melyek által mennyei Atyánk fenntartotta és igazgatta a mindenséget, s benne kicsiny életünket. Ahogyan énekünk mondja, az ÚR csodásan működik, de útja rejtve van. Mindazért, ami nincs már rejtve, amire rácsodálkozhatunk, áldjuk az Ő Nevét.

2013. április 21. – vasárnap

Lukács evangéliuma 12,28: Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!

Ezzel a hasonlattal Megváltónk Isten gondviselésében való hitünket akarja erősíteni. Olyan hatalmas Istenünk van, és annyira csodálatos Ő, hogy még a mezőt is virágok ezreivel díszíti, pedig azokat sokszor mi emberek észre sem vesszük, s virágzásuk ideje is nagyon rövid, az ÚRnak mégis van gondja, hogy ezekkel ékesítse a természetet. A kis dolgokra is oda figyel Isten, azt is, amit kevesen vesznek észre ő széppé teszi. Túl azon, hogy az ige alapján Isten gondviselését komolyabban vesszük, az Ő kezében tudjuk életünket, az ige arra is felhívja figyelmünket, hogy Isten milyen csodálatos világot adott nekünk, embereknek. Noha már elég hosszú ideje folyamatosan károsítjuk azt, még mindig csodálatos a mező, mikor tele van virágokkal, az erdő, mikor élénkzöld színe jelzi, hogy téli álmából lassan életre kell, csodálatos mindaz, ami körülvesz minket. Ezek is az Ő kegyelmének ajándékai számunkra. S ha minden nap nyitott szemmel járva észrevesszük, hogy Isten gondviselésének csodái lépten-nyomon körülöttünk vannak, megannyi okunk lesz Neki hálát adni, s magunkat biztonságban érezni, hiszen gondviselő jó Atyánk van, Aki a mező virágaira, de még inkább az Ő gyermekeire naponta figyel, s megadja mindazt, amire igazán szükségünk van.

2013. április 22. – hétfő

Pál levele a kolosséiakhoz 1,19: Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakják.

Mit szólsz hozzá, ha egy gazdag embernek van egy nagy kertje, és azt saját ízlése, tetszése szerint díszíti? Azt tesz, amit akar a sajátjával, mondja a legtöbb ember. Azt viszont már nehezen akarja ugyanaz az ember elfogadni, hogy mindaz, amit mi látunk, ismerünk, az egész mindenség Isten alkotása, és az Ő tulajdona, beleértve saját életünket is. A gazda pedig mindezeket tetszése szerint igazgatja és irányítja. Itt azt jelenti ki Isten ígéje, hogy az ÚR szuverén akarata és tetszése szerint úgy döntött, hogy az egész teljesség Krisztusban lakozzék. Állítom, mi emberek ebből a kijelentésből valamennyit meg kell értsünk, el kell fogadjunk, Isten nem hiába íratta le az apostollal ezeket, de azt is hiszem, hogy nem képes az emberi értelem ennek az ígének teljességét megérteni. Mit jelent a teljesség, s hogyan lakozhat az Krisztusban? Talán a világmindenséget jelenti? Vagy mindennek eredetét? Esetleg azt, hogy mindennek irányítása Krisztusra tartozik, vagy esetleg mindezeket együtt? Mi inkább csak a gyümölcsöt, az eredményét látjuk annak, ahogyan Isten mindenkben jelent van és mindeneket irányít Krisztus által. Mi azt látjuk, hogy a Föld és a Hold jól meghatározott pályán kering, nappal és éjszaka, évszakok és sok minden más jól meghatározott rendet követnek. Azt is tapasztaljuk, hogy minden mozzanata életünknek Isten akarata szerint történik. Azt értjük az ígéből, hogy Krisztus mindenk fölött való, az Ővé a legnagyobb hatalom, tisztesség, méltóság, Ő a kezdet és vég, s Őbenne kell már ma is éljünk, azaz vele szoros, élő közösségben, s ma még elképzelhetetlen módon, de bizonyára csodálatosan Vele és Benne leszünk az örökkévalóságban is.

2013. április 23. – kedd

A zsoltárok könyve 119,130: Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket.

Más fordítások szerint Isten kijelentése értelmet ad, világosságot ad, tanít. Az együgyűek kifejezés nem értelmi fogyatékosokat jelent, ismét a különböző fordítások segítenek, ezekben úgy olvassuk, hogy az ÚR ígéje megvilágosítja a kicsiket, kisdedeket, tudatlanokat. Ma a tudatlan és értelmes kifejezéseket leginkább az ismeretekkel bővelkedő vagy hiányos ismeretekkel rendelkező értelemben használjuk, pedig azt is legtöbben valljuk, hogy az ismeretek sokasága még nem garancia a bölcs, értelmes, tartalmas és céltudatos életre. Márpedig ez kellene az élet célja legyen, erre kellene törekedjünk. Elhitették velünk azt, hogy minél nagyobb vagyont kell gyűjtsünk, s akkor lesz az életünk boldog, mások meg azt hirdetik, hogy csak azok élnek igazán, akik ismeretekben bővülködnek, s olyanok is vannak, akik a társadalmi ranglétra magasságával mérik az élet szépségét. Az igazi értelem mégis az, melynek birtokában az élet változik meg, s szinte függetlenül körülményektől, pénztárca vastagságától, földi pozíciótól értelmes és célszerű életre segít. Ez a bölcsesség pedig csak attól kapható, Aki az életet teremtette, és ismeri annak célját is. Ő pedig kijelentette az ígében Önmagát, és azt is, hogy kik vagyunk, hová tartunk, hogyan élhetünk igazán, s miként lehet a mostani életünk felkészülés az örökkévalóra. Isten kijelentése nélkül az élet nagy kérdéseiben minden ember együgyű, tudatlan, az Ő kinyilatkoztatása pedig bárkit értelmessé tehet. Az ige világosítsa be a mai napon is szívünket, minden utunkat.

2013. április 24. – szerda

A zsoltárok könyve 136,23: Gondolt ránk megaláztatásunkban, mert örökké tart szeretete.

Emberi természetünk szerint különbözőek vagyunk, mindenki másként éli meg a sikereket, másként hordozza a bajokat. Az viszont elmondható mindenkiről, így Isten gyermekeiről is, hogy életünk során mindkettőt átéljük, noha ezt is nagyon különböző módon, van, akinek az előbbi adatik többször, s van, akinek életében sokszor, vagy sok ideig, vagy súlyosabb keresztet kell hordozni. Amikor lelkileg mélyen vagyunk, szükségünk van segítségre, noha ezt is másként igényeljük, másként várjuk, vagy fogadjuk. Van, akinek elég, ha mellette van valaki, van, akinek egy ölelésre van szüksége, ismét másoknak arra, hogy szavakkal vigasztalják és bátorítsák, és igen, olyan is van, aki úgy gondolja, hogy egyedül akar lenni bánatában. Sokat jelent, ha van olyan valaki, aki tudja, még akkor is, amikor nem ért egyet velünk, akkor is tudja, hogy mire van szükségünk, ismer annyira, hogy akkor szól, amikor azzal használhat, s ha hallgatásával tud segíteni, akkor nem beszél. Nagyon sokat jelent, ha megaláztatásban, abban az állapotban, melyről a költő azt mondja, hogy „elhagytak, a lelkem roskadozva vittem”, tudhatom, hogy van valaki, akire számíthatok. Van valaki, aki imádkozik értem. És mindennél fontosabb, hogy van Valakim, aki szeret akkor is, amikor büntet, vagy szenvedni hagy, aki gondol rám akkor is, amikor úgy érzem, senkim sem maradt. Nagy erőt és igazi vigaszt jelent az, amikor tudom mindezeket, előre tudok tekinteni reménységgel, elhordozom a megaláztatást is hittel, mert az ÚR gondol rám, Ő lehajol megfelelő időben, nem hiábavaló az imádság és a hitből fakadó remény.

2013. április 25. – csütörtök

Máté evangéliuma 8,26: Mit féltek, ti kicsinyhitűek?

Azért kicsinyhitűek a tanítványok, mert nem lenne okuk félni, amikor Jézus ott van velük. Egyébként természetes az aggodalom még a gyakorlott halászok életében is, ha nagy hullámok veszélyeztetik a hajót, s az életüket. Ha csak magukra lennének, akkor merniük kellene szaporán a vizet a hajóból, igyekezni minden szakértelmüket használni, hogy a hajó el ne süllyedjen, s közben hangosan, vagy csak magukban segítséget kérni Istentől. A régi erdélyi énekeskönyvben volt egy ének, melynek sokat mondó sora így hangzott: *nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld s tenger Mestere pihen*. Ennek a történetnek az elején azt írja Máté, hogy Jézus bement a hajóba, és követték Őt tanítványai. Elöl Jézus ment, Ő indítványozta ezt az utazást, Ő akart valahova eljutni tanítványaival együtt. Ameddig életünk hajója az Ő akaratát követi, nem merülhet el. Ameddig Ő jár elöl, jöhetnek hullámok, vihar, nehézség, próbák, nem veszünk el. Lehet, hogy egy idő után Jézus „lepihen”, nem látjuk Őt magunk mellett, s a hullámok megrémisztenek, elkezdünk mi is kapkodni, egymagunk szeretnénk a dolgokat rendbe hozni, a harcokat megküzdeni, de csak azt kell megállítani, hogy egyre nagyobb a baj. Pedig ott van az ÚR, s ezért nincs ok a félelemre. Senki ne értse rosszul, de ez a dorgálása Jézusnak azért nagyon jólesik nekünk. Ő kijózanít, biztosít jelenlétéről, több bizalomra szólít, Ő az, akinek jelenléte és munkája által *csendesség, békesség, üdvösség vár*, ahogy azt egy evangéliumi ének fogalmazza. Ez az ének pedig így kezdődik: *jöjj szent közelébe, Jézusod elébe!*

2013. április 26. – péntek

Pál levele a filippiekhez 1,6: Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.

Szerény, vagy képmutató, leginkább ezzel a két jelzővel szokták illetni azt, aki azt mondja, hogy kicsi a hite, erőtlen a Krisztusnak való engedelmisségben. Pedig olyan is lehetséges, hogy valaki csak őszintén realista, s valóban felismeri, a jobbulásra való törekvésre elszántan, hogy még nagyon sokat kell erősödjön a hitben, növekedjen a kegyelemben, előre haladjon az engedelmisségben. A mai ige az ilyeneknek nagy segítséget, bátorítást jelent, hiszen Megváltónk üzeni ebben apostola által, hogy amit Ő elkezdett bennünk, el is végzi, olyanná teszi, amilyenek Ő eltervezte, s mindezt rendelt időben fogja véghezvinni. Persze, hogy nem a semmittevésre, lelki lustaságra bátorít ezzel, hanem sokkal inkább erőt és reménységet ad, hogy értelmét lássuk az engedelmisségnek, a lelki küzdelmekben való kitartásnak, tudván azt, hogy Krisztus velünk és értünk hadakozik, munkálkodik, és az Ő akarata célba ér. Amikor a bibliai, vagy egyháztörténelemből ismert hit hősokról olvasok, de még akkor is, amikor Istennek egy áldott gyermekének életét és szolgálatát látom, néha eszembe jut, hogy én milyen messze vagyok az ő hitéletüktől is, azoktól az áldásoktól is, melyeket Isten az Ő szolgálatuk által adott. A mai ige megvigasztal és megerősít, mert bármily kicsiny hitem is van, ez a kevés már elég ahhoz, hogy tudjam, Krisztus kezében vagyok, azért van a piciny hitem, mert ez az Ő ajándéka, és ha Ő elkezdte kicsiben is a jó munkát életemben, akkor el is végzi azt.

2013. április 27. – szombat

A zsidókhöz írt levél 6,12: Ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklik az ígéreteket.

Hit által van üdvösségünk, ez keresztyén életünk egyik alap pillére. Az ígéretet elnyeréséhez az apostol hozzáteszi a türelem szükségességét. Tulajdonképpen ez magától értetődő kellene legyen, hiszen Isten ígéretei az ÚR által rendelt módon és időben teljesednek be, s bizony a mi egyik nagy gondunk az, hogy felgyorsult életű társadalmunkban nincs türelmünk Isten szavának beteljesedését kívárni. A magam életében is látom ezt, noha időnként imádságaimra való feleletként ad mennyei Atyám türelmet, tudok várni, s ilyenkor megtapasztalom, milyen csodálatosan munkálkodik a mi Istenünk, utána sajnos már ismét türelmetlen vagyok, megint sürgősen kellene az Ő segítsége, újra én szeretném megmondani, hogy mikor és hogyan cselekedjen Isten. Hit és türelem által örököljük az ígéreteket, mondja Pál, s ezt a kettőt össze is lehet és kell kapcsolni, hitből fakad a türelem, türelem erősíti a hitet. Néha nem könnyű várni, és megadással lenni, de az ige szerint mégis ez a jó választás, a helyes magatartás. Segíts ebben ma is, URam.

2013. április 28. – vasárnap

Jónás próféta könyve 3,9: Ki tudja, talán felénk fordul, és megszán az Isten, lelohadjon a lángoló haragja, és nem veszünk el!

Ninive népe nem zsidó, Isten azonban egyfelől törődik ezzel a pogány várossal is, az ÚR rendeli ki az esőt és jó időt minden földre, Ő gondoskodik minden nép életéről. Másrészt pedig nem tűri el a bűnt, gonoszsgot azok életében sem, akik nem a választott nép tagjai. Prófétája által kihirdeteti az ítéletet a város fölött. Ekkor a város apraja- nagyja, királytól kisgyermekig és még az állatokra is érvényesen kihirdetik a bűnt, megtérésre és imádságra szólítanak minden

embert, hozzátevé a mai igében olvasható mondatot: talán megszán Isten, talán nem veszünk el. Ez a nép nem ismeri az URat, az egy igaz élő Istent, ezért nem biztosak abban, hogy megbocsát-e az ÚR. Jónás hirdeti az ítéletet, de a megtérés lehetőségéről nem beszél, sem Isten irgalmát nem ismerteti ezekkel az emberekkel. Ezért ők csak szívük mélyén reménykednek, de nincs bizonyosságuk Isten bocsánatában. Milyen más Isten gyermekeinek helyzete, akik tudjuk, hogy hű és igaz a mi Istenünk, s azt ígérte, hogy ha megvalljuk bűneinket, Ő megbocsátja azokat. Csak a mi esetünkben ne essünk a ló túlsó oldalára, ne gondoljuk azt, hogy Isten köteles nekünk megbocsátani, csupán valamilyen formáságot kell elvégezzünk, egy-két imát elég mondani, és máris minden rendezve van. A niniveiek nem ismerik még az URat, de ebben példát mutatnak nekünk, ahogyan komolyan veszik az ítéletet, keresik a bocsánatot, és reménység ellenére reménykednek, hogy mégsem vesznek el. Nekünk sokkal nagyobb alapunk van a reménységre, mi már Krisztusban tudjuk, hogy nem veszünk el, hanem Krisztusban kegyelmet és életet nyertünk.

2013. április 29. – hétfő

Apostolok cselekedetei 20,35: Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert ő mondta: Nagyobb boldogság adni, mint kapni.

Az erőtlenek azok, akik nem azért szűkölködnek, mert nem akarnak dolgozni, hanem azért vannak kiszolgáltatott helyzetben, mert betegek, idősek, fogyatékosok, bármilyen más okból nem tudják megszerezni maguknak a mindennapi kenyeret. Mint Isten gyermekei, könyörületességet gyakorlunk, és ahogyan mondani szoktuk, erőnk és tehetségünk, meg lehetőségeink szerint támogatjuk őket. Ami az apostol szavaiban ma elgondolkoztat az, hogy ő saját példájával azt szorgalmazza, hogy az erőtlenekről kemény munkával gondoskodjunk. Szégyenkezve kell megállapítsam, hogy amikor segíték, legtöbbször a fölöslegből adok, és ha nagyon korlátozottak is anyagi lehetőségeim, amikor segíték, nem sínylem meg az adakozást. Sőt, még csak nem is fáradok el abba a munkába, amit azért végzek, hogy segíteni tudjak. Elgondolkozom, vállaltam-e valaha egy munkát, dolgoztam-e, küzdöttem-e egy olyan jövedelemért, aminek rendeltetése már terveimben is a mások segítése lett volna? Mondtam-e magamban egyszer is, hogy talán ezt a feladatot nem szükséges elvégezzem, nehéz, kimerítő, de megteszem, mert az innen származó összeggel az erőtleneken segíték majd? Pál apostol szavai azért hitelesek a Szentírásban, amikor tanítja a gyülekezeteket, mert a mindennapi életben meg is éli mindazt, amit tanít. Istenem, segíts, hogy megtanuljam a gyakorlatban, ha kell fáradtság árán is, hogy adni jobb, mint kapni.

2013. április 30. – kedd

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 1,4-5: Tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok. Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.

Nagy ajándék és nagy kegyelem az, ha bizonyos vagyok abban, hogy Isten gyermekévé fogadott, választotta vagyok, és ráadásként ajándék és kegyelem az, ha testvéreimről tudom, hogy ők is Isten választott gyermekei. Elgondolkoztató és szomorú, hogy ma sok olyan templomba-járó, imádkozó ember él mellettünk, akiknek nincs meg még önmagukra nézve sem ez a bizonyossága, néha buzgóbban ragaszkodik Istenhez, máskor eltávolodik Tőle, s időnként mondogatja, talán szeret Isten engem is, hátha megkönyörül majd, amikor az Ő színe elé kell álljak. Másokról pedig még Isten gyermekei is vonakodnak sokszor kimondani, hogy azok is

választottak, a nyilvánosan bűnös életűekről sem lehet tudni, mondják, hogy mi van a szívükbe, s talán Istennek van még terve velük, de Isten áldott életű gyermekeiről sem tudjuk, teszik hozzá, hogy ki igazán az Övé. Egyszer egy tanítást hallottam arról, hogy vigyázzunk, kit szólítunk testvérnek, mert sokan nem az Úréi, s akkor jobb, ha úgysem tudjuk, ki az övé, hogy nagyon kevesen legyenek azok, akiket testvérnek szólítunk és testvérnek is tekintünk. Pál apostol noha leveleiben beszél a gyülekezetekben jelentkező bűnről, helytelen dolgokról, mégis leveleit szenteknek, Isten kiválasztott gyermekeinek címezi. Ahol Isten munkálkodik, ahol az evangélium eljut a közösséghez, nem is akárhogyan, hanem Isten Lelkének munkája, hatalma és csodája által, ott az apostol leírja, kimondja, hogy tudjuk, választottak annak a közösségnek a tagjai, és testvérei mindazoknak, akik már az ÚRhoz tartoznak. Növelje mennyei Atyánk a testvérek közösségét a gyülekezetben is, a mi szívünkben is.